

OSOCZYĆ (12) *vb pf*

oś-, os- (10), ośz-, osz- (2).

Teksty nie oznaczają ó.

inf osoczyć (3). ◇ *fut* 3 *sg m* osoczy (1). ◇ 3 *pl* osoczą (1). ◇ *praet* 3 *sg m* osoczył (4). ◇ 3 *pl m pers* osoczyli (1). ◇ *con* 3 *sg m* by osoczył (1). ◇ *part praet act* osoczywszy (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

1. Oskarżyć niesłusznie, spotwarzyć; *denuntiare, diffamare BartBydg; tradere Vulg* [w tym: kogo (9)] (11) : Mużę ią pierwey vprzedzić: áby mię ten nie ośoczył/ A tákbych włódárstwo ítrácił. *BierEz A3v; Denuntio, wymyenyacz, osoczicz, crimen alicuius superiori intimare ad poenam imponendam BartBydg* 217b, 218; *WróbŻółt* 37/13; á Biłkup go w tym ieden ośoczył/ ípráwiál íe tego Pereni y wywodził íe íłufznie/ íz znienawiści ośkárzon od Biłkupa/ ktoremu był dochod odiął kościelny. *BielKron* 315; Ktorzyby [pochlebcy] íe Krolowi chcąc czym przypodobać/ Drugiego ośoczywízy *MycPrz I B3; CzechEp* 90.

osoczyć u kogo (2): *Leop 2.Reg* 16 *arg*; Ieronim Lałki [...] ośoczył krolá Iana v Solimmaná w Konstántinopolu/ íz on tháiemnie vczyńił potomká po íobie nád íego wolá *BielKron* 310v.

osoczyć komu (1): łudzy [!] ony ktorzy mie niewinnie ośoczyli Papieżowi *BielKron* 195.

[*osoczyć czym: Leop 1.Mach* 7/25 *cf Szereg.*]

W charakterystycznych połączeniach: niesłusznie osoczyć, niewinnie.

[*Szereg: »osoczyć a obżałować«: Alchimus to obaczywíły/ że przemagał go Iudás z onemi co przy nim byli [...] wrocił íe zás do Krolá/ y ośoczył á obżałował [et accusavit eos] íe wielą hániebnych złości. Leop 1.Mach* 7/25 (*Linde*).]

W przen (1) : ośoczą íe z drugiey ítrony niepráwości ich. *Leop Sap* 4/20.

2. *Ujawnić* (1) : Choć káždy iáfnie widzi íáko íe íwiát toczy/ Gdyż ná nim nic táynego íam wízytko ośoczy. A przedíę chociay prawdá dolęże poczciwa/ Wždy káždy íáko może íwe ípráwy pokrywa. *RejWiz* 2.

Synonimy: 1. *obwinić, obżałować, oskarżyć, osławić.*

Formacje współrdzenne cf SOCZYĆ.

Cf OSOCZENIE, OSOCZONY